

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: D. I . ,** nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Michalem Mazelem, advokátem, se sídlem v Praze 2, ul. Vinohradská č. p. 37, PSČ 120 00, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, zastoupeného JUDr. Markem Bilejem, advokátem AK KŠD LEGAL advokátní kancelář, s. r. o., se sídlem v Praze 4, ul. Hvězdova č. p. 1716/2b, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2013, č. j. 2490/SČaKŽÚ/2013-3, JID: 157588/2013/KUUK,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad, ze dne 20. 11. 2013, č. j. 2490/SČaKŽÚ/2013-3, JID: 157588/2013/KUUK, a rozhodnutí Komise k projednávání přestupků statutárního města Chomutov ze dne 1. 10. 2013, č. j. MMCH/86228/2013/1328, **se pro nezákonnost zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **p o v i n e n zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **12.342,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad, ze dne 20. 11. 2013, č. j. 2490/SČaKŽÚ/2013-3, JID: 157588/2013/KUUK, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Komise k projednávání přestupků statutárního města Chomutov (dále

jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 1. 10. 2013, č. j. MMCH/86228/2013/1328, jímž bylo ve smyslu ust. § 38 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, odepřeno žalobci nahlédnout do přestupkového spisu vedeného pod č. j. MMCH/105399/2013, s odůvodněním, že mu nesvědčil právní zájem ani jiný vážný důvod. Současně se žalobce domáhal, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a žalovanému uložil nahradit náklady soudního řízení.

V žalobě uvedl, že dne 11. 7. 2013 byl napaden ze strany dvou útočníků, kteří jej po vykřiknutí rasistické nadávky uhodili několikrát do hlavy, a to takovou intenzitou, že žalobce byl nucen následně vyhledat lékařské ošetření a několik dní setrvat v domácím léčení. Žalobce podal pro tento čin dne 13. 7. 2013 trestní oznámení, přičemž dne 4. 9. 2013 byl žalobci doručen dokument označený jako „Vyrozumění podle § 58/4 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů“. V tomto vyrozumění byl žalobce informován Policií ČR, že tato vyhodnotila žalobcem oznámený skutek jako přestupek dle zákona č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a že věc předala k projednání Komisi k projednávání přestupků statutárního města Chomutov. Tato věc posléze projednala a rozhodla. Dne 19. 9. 2013 žalobce podal Komisi k projednávání přestupků statutárního města Chomutov žádost o nahlédnutí do spisu vedeného pod č. j. MMCH/105399/2013, a to v souladu s ust. § 38 odst. 2 zákona č. 500/2004, správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), kterou odůvodnil svým právním zájmem a jednak jinými vážnými důvody, jelikož napadením byla významně zasažena jeho osobnostní práva, a to zejména právo na ochranu zdraví, občanské cti a důstojnosti. Dále žalobce v žádosti uvedl, že musel navštívit lékaře a zdravotní následky útoku pociťoval ještě několik dní po něm. I po odeznění zdravotních následků však žalobce pociťoval újmu na své cti a důstojnosti, když musel ze strany zcela neznámých osob vyslechnout rasistické nadávky a následně byl těmito osobami, jakožto jakýmsi samozvanými vykonavateli „spravedlnosti“ fyzicky „potrestán“ za pouhou skutečnost, že je příslušníkem romského etnika. V žádosti žalobce rovněž zmínil, že takové jednání oprávněně pociťoval jako hluboce ponižující, a újmu na své cti a důstojnosti vnímá jako minimálně stejně tak závažnou, jako způsobenou újmu zdravotní, ne-li jako závažnější. Dále v žádosti poukazoval na to, že nedošlo k vyšetření věci v rámci trestního řízení, a proto nemohl uplatnit nárok na náhradu újmy, která mu útokem vznikla, cestou adhezního řízení, a je tudíž nucen obrátit se na soud civilní.

Takto odůvodněné žádosti žalobce však Komise k projednávání přestupků statutárního města Chomutov výše citovaným usnesením ze dne 1. 10. 2013 nevyhověla s poukazem na nedostatek právního zájmu či jiného vážného důvodu. Nápravy se pak žalobce nedomohl ani podáním odvolání u žalovaného, když ten se v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 20. 11. 2013 se závěry Komise k projednávání přestupků statutárního města Chomutov zcela ztotožnil. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí toliko označil důvody uváděné žalobcem za pouhé pocity a konstatoval, že žalobce nemá právní zájem, ani jiný vážný důvod. K tomu žalovaný doplnil, že kdyby zákonodárce měl na mysli, aby informace o výsledku přestupkového správního řízení byla běžně sdělována, jistě by řízení o přestupcích nekoncepoval jako řízení neveřejné. Vedle toho žalovaný poukázal na správnost konstatování Komise k projednávání přestupků statutárního města Chomutov, že správní orgán je vázán mlčenlivostí.

V návaznosti na výše uvedené skutečnosti žalobce namítl, že žalovaný výkladem neurčitých právních pojmů „právní zájem“ a „jiný právní důvod“ a dále nesprávným poukazem na neveřejnost správního řízení a mlčenlivost správního orgánu dospěl k rozhodnutí, které je v rozporu s ust. § 38 odst. 2 správního řádu a je tedy nezákonné spolu s rozhodnutím prvostupňového správního orgánu.

Žalobce považuje závěr správních orgánů obou stupňů o tom, že mu nesvědčí právní zájem na zjištění výsledku správního řízení, za nesprávný a nepodložený, a to vzhledem k podstatné skutečnosti, že věc byla vyřešena v řízení přestupkovém a nikoliv trestním, v důsledku čehož nebylo žalobci umožněno, aby nárok na náhradu škody uplatnil v adhezním řízení. Odškodnění se tak může domoci jedinečně cestou civilního řízení, přičemž bez znalosti totožnosti osob, které se proti němu dopustily škodného jednání, nepřichází podání civilní žaloby v úvahu. Dle přesvědčení žalobce proto nelze jeho právní zájem na zjištění výsledku řízení popřít konstatováním, že se o možnosti domáhání odškodnění u civilního soudu zmiňuje pouze obecně. Žalobci ovšem není zřejmé, jaké konkrétní informace o připravovaných právních krocích by měly být uvedeny, aby byl dle názoru žalovaného na jisto postaven právní zájem žalobce na výsledku řízení. Navíc žalobce se nachází v situaci, kdy mu ani není známo, kdo jsou osoby, které mu škodu způsobily, a ze strany správních orgánů je mu opakovaně sdělováno, že násilný čin, který byl na něm spáchán, je soukromou záležitostí pachatelů, o níž nemá právo se cokoliv dozvědět. Žalobce tedy nemohl doposud žádné konkrétní právní kroky podniknout. Zcela konkrétní podoba žalobcovy právní strategie se logicky může zformovat teprve poté, co mu bude umožněno nahlédnout do spisu. Žalobce trvá na tom, že odkaz na nutnost domáhat se náhrady újmy, která mu byla způsobena, v civilním řízení, je za daných okolností dostatečně konkrétní skutečností odůvodňující právní zájem žalobce na zjištění informací o přestupkovém řízení, a proto žalobce právní zájem na získání informací o správním řízení prokázal. Informace mu tedy v souladu s ust. § 38 správního řádu měly být zpřístupněny.

Vedle toho je žalobce přesvědčen, že správní orgány obou stupňů pochybily, pokud v případě žalobce uzavřely, že mu nesvědčí ani jiný vážný důvod k nahlédnutí do spisu vedeného o přestupku, což dovodily ze skutečnosti, že žalobce se o věc od prvopočátku aktivně nezajímal a nenavštívil lékaře bezprostředně po útoku, který se stal pozdě v noci, ale až dalšího dne. Navíc žalobce údajně neprojevil zájem být o výsledku prošetřování vyrozuměn ze strany Policie ČR. K tomu žalobce podotkl, že v oblasti práva je laikem a v podobné situaci se ocitnul poprvé, přičemž vlivem nedostatečně srozumitelného poučení ze strany Policie ČR se tak o svém právu na vyrozumění dozvěděl až později při konzultaci se svým právním zástupcem. Žalobce má tudíž za to, že tvrzeným nedostatečným zájmem o vývoj věci v určité fázi řízení nelze odůvodňovat, že mu nesvědčí žádný vážný důvod k zjištění informací ze spisu. Vážný důvod tvrzený žalobcem spočívá ve skutečnosti, že je obětí jednání, které bylo projednáváno, a násilným jednáním osob, s nimiž bylo správní řízení vedeno, došlo k významnému zásahu do osobnostních práv žalobce a s tímto zásahem se je žalobce v současnosti nucen vyrovnávat. Žalobce trvá na tom, že prokázal rovněž jiný vážný důvod na zjištění informací o správním řízení. Informace mu tedy v souladu s ust. § 38 správního řádu měly být zpřístupněny.

Dále žalobce zastává názor, že správní orgány obou stupňů nesprávně argumentovaly neveřejností správního řízení, přičemž odkaz žalovaného na záměr zákonodárce nezpřístupňovat informace o řízení lidově řečeno „kdekomu“ žalobce považuje za zcela

nesprávný a takový výklad zákona za nepřipustně excesivní. Žalobce je přesvědčen, že s ohledem na skutečnost, že se jakožto žadatel o nahlédnutí do spisu nacházel v pozici oběti projednávaného přestupku, byl v pozici zcela specifické, přičemž nezařazení oběti činu mezi účastníky neveřejného řízení o přestupku je dle žalobce nedostatkem zákona, který je možno určitým způsobem zhojit alespoň skrze ust. § 38 správního řádu, který pamatuje na specifické situace, za nichž je odůvodněno poskytnutí informací o správním řízení rovněž takové osobě, která na tyto informace nemá právo automaticky z titulu svého postavení v rámci správního řízení. Argument ohledně neveřejnosti řízení tedy neobstojí, když žalobce prokázal jak právní zájem, tak i jiný vážný důvod na zjištění informací o řízení. Situace žalobce je jednou z výjimek ze zásady neveřejnosti správního řízení.

Dle žalobce pak nemůže obstát jako správná ani argumentace správních orgánů obou stupňů povinností mlčenlivosti správního orgánu. Tuto povinnost žalobce nezpochybňuje, nicméně průlom do ní představuje právě ust. § 38 správního řádu, které naopak umožňuje za určitých okolností informace zpřístupnit. Žalobce je přesvědčen, že nemůže obstát argumentace převládajícím veřejným zájmem na ochraně soukromí útočníků před právem veřejnosti na informace o jejich osobním životě. Práva na ochranu soukromí a na informace jsou si rovna ve své síle a pouze po posouzení individuálních okolností případu je možno zvolit, které z nich v tomto konkrétním případě převáží. V předmětném případě není možno posoudit žalobce jako nezúčastněnou veřejnost a vycházet z předpokladu, že předmětem správního řízení byl osobní život útočníků, který se žalobce nikterak netýká. Předmětem šetření byl skutek, který podstatným způsobem ovlivnil život žalobce. Žalobce je přesvědčen, že v předmětném případě je to právě právo oběti na informace, které musí převážet před ochranou soukromí osob, které se rozhodly pro bezdůvodný fyzický útok na jiného. Existence ust. § 38 správního řádu předpokládá situace, v nichž sice nebude konkrétní osobě svědčit právo na znalosti údajů ze správního spisu přímo, v návaznosti na postavení této osoby ve správním řízení, avšak nastanou určité specifické okolnosti, které poskytnutí informací o řízení odůvodňují. Zákonodárce přitom s ohledem na nemožnost všechny výjimečné situace předvídat, využívá právě neurčitých právních pojmů, jako je „jiný vážný důvod“. Argumentace mlčenlivostí správního orgánu tak v případě žalobce neobstojí, když prokázal jak právní zájem, tak i jiný vážný důvod na zjištění informací o řízení.

Žalovaný na výzvu soudu předložil příslušný správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že argumentace žalobce neobsahuje žádná relevantní skutková či právní tvrzení, která by prokazovala pochybení či nesprávný úřední postup v řízení před správními orgány obou stupňů. Žalovaný trvá na tom, že právo jiných osob, nežli účastníků správního řízení a jejich zástupců, nahlížet do správního spisu, je dle ust. § 38 odst. 2 správního řádu právem nenárokovým, neboť je možné jej přiznat pouze v případě, že tyto osoby prokáží právní zájem nebo jiný vážný důvod, který by odůvodňoval jejich případné právo nahlédnout do spisu, a to v případě, že nebude současně tímto nahlížením do spisu porušeno právo některého z účastníků popř. dalších dotčených osob nebo veřejný zájem. Správní orgány obou stupňů zcela správně dospěly k závěru, že žalobce nebyl účastníkem řízení, k němuž byl veden předmětný spis ve věci dotčeného přestupku, a proto žalobci nesvědčilo právo, jakožto účastníkovi řízení nebo jeho právnímu zástupci nahlížet do tohoto spisu ve smyslu ust. § 38 odst. 1 správního řádu a také ani dle ust. § 38 odst. 2 správního řádu, když žalobcem uváděné důvody nejsou dostatečné k odůvodnění právního zájmu žalobce k nahlédnutí do dotčeného

spisu. V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že trvá na tom, že žalobce při odůvodnění právního zájmu k nahlédnutí do předmětného spisu argumentoval pouze v obecné rovině tvrzeními, která nebyla podložena žádnými důkazními návrhy, přičemž pouze konstatoval, že mu vznikla v důsledku jednání podezřelých z přestupku škoda. V souvislosti s žalobcovou žádostí o nahlédnutí do správního spisu pak žalovaný zmínil, že v ní žalobce mj. uváděl to, že mu nebylo umožněno uplatnit škodu v adhezním řízení, jelikož šetřený skutek, k němuž se váže předmětný spis, byl orgány činnými v trestním řízení posouzen jako přestupek, a proto když žalobce nebyl účastníkem řízení v dotyčném přestupkovém řízení, musí uplatnit škodu v řízení občanskoprávním.

Dle žalovaného v případě neprokázání právního zájmu nebo jiného vážného důvodu k povolení nahlížení do správního spisu je nutné respektovat i neveřejnost přestupkového jednání dle ust. § 49 odst. 2 správního řádu, což v důsledku mj. znamená, že rozhodnutí o přestupku nelze zveřejnit veřejnou vyhláškou a také povinnost správního orgánu zachovávat mlčenlivost. V daném případě ovšem tato povinnost mlčenlivosti správního orgánu nebyla prolomena zákonem stanovenými důvody, a to zejména prokázáním právního zájmu nebo jiného vážného důvodu žalobce, který by odůvodňoval žalobcovo právo k nahlédnutí do předmětného spisu.

Závěrem žalovaný zdůraznil, že žalobce žádal o nahlédnutí do předmětného spisu jako jiná osoba odlišná od účastníka řízení nebo jeho zástupce, a proto musel splnit dle ust. § 38 odst. 2 správního řádu povinnost tvrzení a důkazní, tudíž musel prokázat právní zájem nebo jiný vážný zájem odůvodňující jeho právo nahlížet do dotyčného spisu, což žalobce nesplnil. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nejsou nezákonná.

V následně učiněné replice žalobce setrval na žalobních námitkách a zdůraznil, že jeho argumentace o tom, že mu svědčí právo nahlédnout do předmětného spisu, je založena na zcela konkrétní skutečnosti, kterou je to, že je obětí fyzického napadení, které bylo projednáváno v předmětném přestupkovém řízení, o jehož výsledku chce žalobce získat informace. Žalobce bez znalosti alespoň totožnosti osob, které na něj zaútočily, nemůže uplatnit své právo na náhradu škody v civilním řízení.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupci žalobce i žalovaného s takovým postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud pak přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a také zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba

byla podána naprosto důvodně, když rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyhodnotil jako nezákonná rozhodnutí.

Při učinění závěru o nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí soud vycházel z následujících skutečností.

V daném případě nebylo mezi žalobcem a žalovanou stranou žádného sporu ohledně skutkových okolností předmětné věci, a tedy že žalobce požadoval nahlédnout do správního spisu, který prvostupňový správní orgán vedl pod č. j. MMCH/105399/2013, a to s odkazem na ust. § 38 odst. 2 správního řádu. Žalobce totiž v žádosti ze dne 19. 9. 2013, jakož i v řízení o předmětné žádosti a posléze v řízení před soudem, nepopíral, že nebyl účastníkem dotyčného správního řízení ve věci přestupku, o němž je veden spis, do něhož požaduje nahlédnout. Žalobce své právo na nahlédnutí do dotyčného přestupkového spisu výslovně opíral o dikci ust. § 38 odst. 2 správního řádu, v níž je stanoveno, že správní orgán umožní nahlédnutí do spisu osobě odlišné od účastníků řízení za předpokladu, že taková osoba prokáže právní zájem nebo jiný vážný důvod, a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků popř. dalších dotčených osob anebo veřejný zájem.

Pro vyhodnocení předmětného případu má pak klíčový význam skutečnost, že žalobce již ve své žádosti ze dne 19. 9. 2013, tedy od prvopočátku řízení o předmětné žádosti a posléze i v rámci odvolacího řízení před žalovaným, důrazně poukazoval na skutečnost, že jeho požadavek na nahlédnutí do správního spisu, který prvostupňový správní orgán vedl pod č. j. MMCH/105399/2013, je ve smyslu ust. § 38 odst. 2 správního řádu legitimní, když mu svědčí jednak právní zájem a jednak i jiný vážný důvod k nahlédnutí do dotyčného přestupkového spisu. Žalobce již v žádosti ze dne 19. 9. 2013 totiž výslovně mj. uváděl, že *„...poté, co byla ze strany Policie ČR celá věc vyhodnocena pouze jako přestupek a žalobci tak nebylo umožněno uplatnit svá práva v rámci tzv. adhezního řízení, je tento nucen obrátit se s uplatněním svých práv na řízení ve věcech občanskoprávních. Žalobci v tomto občanskoprávním tvrzení svědčí jednak břemeno tvrzení a jednak břemeno důkazní. Informace o výsledku přestupkového řízení, stejně tak jako obsah přestupkového spisu pro něj představují významný důkazní prostředek pro zamýšlené občanskoprávní řízení...“*.

Z právě odcitované části žalobcovy žádosti ze dne 19. 9. 2013 o nahlédnutí do dotyčného přestupkového spisu dle názoru soudu zřetelně vyplývá, že žalobcova argumentace opodstatněností jeho požadavku na nahlédnutí do dotyčného přestupkového spisu ve smyslu ust. § 38 odst. 2 správního řádu byla založena na zcela konkrétní skutečnosti, kterou bylo to, že žalobce je obětí fyzického napadení, které bylo projednáváno v předmětném přestupkovém řízení, o jehož výsledku žalobce požaduje získat informace tak, aby mohl uplatnit své právo na náhradu škody v občanskoprávním řízení. Skutečnost, že žalobce byl obětí fyzického napadení, o němž byl veden přestupkový spis, do něhož žalobce požadoval nahlédnout, prokazatelně a zcela zřetelně vyplývala z dotyčného přestupkového spisu, č. j. MMCH/105399/2013. Za tohoto skutkového stavu proto žalovaný nepatřičně v žalobou napadeném rozhodnutí a posléze i v řízení před soudem namítal, že žalobce v žádosti ze dne 19. 9. 2013 při odůvodnění svého právního zájmu k nahlédnutí do dotyčného přestupkového spisu argumentoval jen v obecné rovině, kterou nepodložil žádnými důkazními návrhy, když žalobcem uváděné skutečnosti si mohl žalovaný ověřit právě z dotyčného přestupkového spisu, který měl žalovaný ve své dispozici.

Dále z právě odcitované části žalobcovy žádosti ze dne 19. 9. 2013 o nahlédnutí do dotyčného přestupkového spisu dle názoru soudu zřetelně vyplývá žalobcův právní zájem ve smyslu ust. § 38 odst. 2 správního řádu na nahlédnutí do dotyčného přestupkového spisu. V daném případě žalobcův právní zájem ve smyslu ust. § 38 odst. 2 správního řádu na nahlédnutí do dotyčného přestupkového spisu, za situace, kdy nedošlo k vyšetření fyzického napadení žalobce v rámci trestního řízení, díky čemuž případně nemohl uplatnit svůj nárok na náhradu újmy při tomto řízení, jednoznačně spočíval v jeho nutnosti obeznámit se alespoň se základními informacemi o okolnostech případu, které byly postaveny na jisto v dotyčném přestupkovém řízení (např. kdo byl či nebyl původcem útoku), aby mohl úspěšně uplatnit své nároky na odškodnění cestou občanskoprávního řízení. Soud se shoduje se žalobcem, že konkrétní podoba jeho právní strategie se zjevně může zformovat teprve poté, co bude moci nahlédnout do dotyčného přestupkového spisu.

Za výše nastíněného skutkového stavu, který soud považuje za dosti specifický, když žalobce byl prokazatelně obětí fyzického napadení, o němž byl veden přestupkový spis, do něhož žalobce požadoval nahlédnout s odůvodněním, že tak činí mj., aby mohl uplatnit své nároky na odškodnění cestou občanskoprávního řízení, je nutno učinit závěr, že žalobce před prvostupňovým správním orgánem a posléze i v řízení před žalovaným náležitě tvrdil a prokázal svůj právní zájem pro nahlížení do dotyčného přestupkového spisu tak, jak předvídá ust. § 38 odst. 2 správního řádu, a proto správní orgány obou stupňů pochybily, pokud dovodily, že žalobce nedoložil svůj právní zájem na nahlížení. V daném případě soud právě s ohledem na specifický skutkový stav, kdy žalobce se nedomáhal nahlížení do dotyčného přestupkového spisu z pozice nezúčastněné veřejnosti, nýbrž z pozice oběti fyzického napadení projednávaného v rámci dotyčného řízení o přestupku, přitom neshledal, že by žalobcovu nahlédnutí porušovalo právo nad rámec stanovený zákonem některého z účastníků přestupkového řízení, popř. dalších dotčených osob, anebo veřejný zájem, a proto správní orgány obou stupňů v rozporu s ust. § 38 odst. 2 správního řádu, a tedy nezákonně, žalobci odepřely právo na nahlédnutí, které mu nepochybně svědčilo.

Žalovaná strana by měla vzít v potaz skutečnost, že nahlédnutí do správního spisu za účelem získání podkladů pro uplatnění nároků z náhrady škody může založit právní zájem žadatele, což již bylo vysloveno např. v rozsudcích Soudního dvora EU ze dne 14. 6. 2011, *Pfleiderer AG*, C-360/09, který je publikován ve Sb. rozh. s. I-5161, či ze dne 6. 6. 2013, *Donau Chemie AG*, C-536/11, nebo v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 1 Afs 87/2013 – 73, který je dostupný na www.nssoud.cz a v němž bylo vysloveno, že „...právní zájem pro nahlédnutí do správního spisu podle § 38 odst. 2 správního řádu z roku 2004 může být dle okolností dán i tím, že žadatel zvažuje podání civilní žaloby o náhradu škody, a správní spis obsahuje informace, které mohou být pro podání civilní žaloby a formulování jejích důvodů významné“.

Vzhledem ke shora uvedeným důvodům, které se týkají rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, soud proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí pro nezákonnost a zároveň v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu o tom, že žalobci svědčí právo nahlédnout do přestupkového spisu vedeného u Komise k projednávání přestupků statutárního města Chomutov pod č. j. MMCH/105399/2013.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 12.342,-Kč, která se skládá z částky 9.300,-Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce Mgr. Michala Mazela po 3.100,-Kč podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 4 písm. d) a ust. § 12 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 900,-Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 2.142,-Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 31. března 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová